

Hans Nørkjær Franchs prædiken 10. søndag efter trinitatis

Taler

Hans Nørkjær Franch
Præst

Dato

4. august 2024

Sted

Skt. Clemens Kirke, Aarhus
domkirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Mattæusevangeliet kapitel 11, vers 16-24

Salmer

752 Morgenstund har guld i mund
450 Du kommer, Jesus, i vor dåb
65 Troens smykke
375 Alt står i Guds faderhånd
510 Nu har jeg fundet
11 Nu takke alle Gud

1 Den kærlige vrede

At blive revset, irettesat, skældt ud. Det er aldrig rart. For det ulmer fra den grundlæggende negative følelse, vi kalder vrede. Når man synes noget i verden eller ens eget liv er gået galt. Skævt. Så bobler vreden frem. Og den er ikke rar at blive mødt med.

Vrede er normalt noget vi skal undgå. Ja, vrede er sågar en af de 7 gamle dødssynder fra den katolske tradition – den er ubehagelig, ødelæggende, fjendsk – men virkeligheden er bare sådan indrettet (desværre), at den er nødvendig til tider.

For der findes en vrede, hvis udspring er godt. En vrede, der bærer retfærdigheden med sig.

15

En vrede udsprunget af omsorg, af medfølelse, – til noget, til nogen:

Den kærlige vrede.

20 Og langt bedre er dén vrede end sit alternativ: Ligegyldighedens passivitet og fejhed.

For den retfærdige vrede kommer snigende, når der er noget uordentligt i gærde, når mennesker ikke opfører sig ordentligt, når Guds vilje ikke sker i verden. Så
25 rykker den kærlige vrede ud – og revser sin menneskehed igennem sine stedfortrædere.

Som Jesus gjorde det. Og som vi alle er kaldede til at gøre det, når vi er vidner til uretten og ondskaben. Især måske når dem, der forårsager uretten burde vide
30 bedre. Det er kernen i dagens fortælling. Derfor revser Jesus så meget hårdere dem, der har set Guds værk, men ikke har taget notits af det: Dem, der har fået at vide, hvad kærlighedens lov siger, men ikke handler derefter.

Dem, man kunne forvente mere af. Dem, man faktisk agter så højt at man vil
35 give dem andel i Guds herligheder: Det er det, Gud gør over for os: Han giver os det hele; og i selve den gestus, den kæmpe hædersbevisning, ligger der en fordring om, at vi skal leve ud af den kærlighed, vi allerede er blevet vist. Og hver gang vi ikke gør det, kan vi kun tage imod Guds og Jesu revselse af os: som en retfærdig revselse. For vi véd bedre end at gøre hinanden ondt.

40

For det er også sandheden i den vrede, der i sin grund bunder i kærlighed: Kærlighedens vrede slår hårdest den, man skatter højest. Irettesættelsen er skarpest mod den, man elsker dybest.

45 Som når en far irettesætter sine børn, fordi han elsker dem. Som når en kone bliver vred på sin mand, fordi han er en god mand. Som Gud irettesætter os, fordi vi er hans elskede børn.

Men igen husk, at vreden kun er af det gode, hvis den udspringer af en
50 grundlæggende kærlighed til den, vreden rammer. Ellers bliver vreden udelukkende destruktiv: Og den vrede kender vi også kun alt for godt. Vreden der bare vil dræbe. Vreden der bare vil fortære, bare vil brænde sin genstand/modstander op.

55 Ikke den vrede, på den anden side af hvilken forsoningen og opbyggelsen venter.

Ikke den vrede, bag hvilken Paradiset ligger.

60 Den kærlighedens vrede, der siger: ”Jeg elsker dig ikke mindre, fordi jeg er vred

på dig. Jeg er vred på dig, fordi jeg elsker dig - højere end noget andet og fordi jeg forventer at du er god.”

- 65 Det er faktisk, hvad vi skylder hinanden: At påpege, når vi tager fejl, at skælde ud, når vi ikke opfører os ordentligt, at blive vred, når vi er vidner til det onde.

Hvad enten vi sidder i kirken, på kroen eller på kommunekontoret.

- 70 Hvad enten vi er Købmænd eller Cubanere.

Hvad enten vi bor i Korsør eller Korinth, Kolding eller Köln.

- 75 Så skylder vi hinanden og Gud at blive vrede, når godheden og sandheden trædes ned og glemmes.

Husk Guds mægtige gerning: at han har elsket os så meget, at han viser os den ære at blive vred på os, når vi fejler, hvor vi burde have triumferet.

- 80 Ham, der formaner os, så vi ikke lytter for meget til vores egne forførende elskovsord; de ord, der alt for tit får os til i ren ryggesløs venlighed at stikke hovedet i busken, når uretten sker og får os til at glemme at blive vred på den, som burde gøre og vide bedre.

- 85 Som sagt: Af kærlighed skal vi være vrede, når det er på sin plads. For så meget skal vi elske godheden og sandheden, at vi ikke vil lade det gå upåagtet hen, når de knægtes og glemmes.

Lov og tak og evig ære...

90

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

95

Tags

10. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-norkjaer-franchs-praediken-10-sondag-efter-trinitatis>